

F. t. beslutn. om narkotikatest af bilister

Bemærkninger til forslaget

Formålet med indeværende forslag er at sikre, at politiet fremover pålægges at foretage obligatorisk narkotest af bilister. Forslaget skal endvidere sikre, at der indføres en 0-grænse for kørsel under påvirkning af illegale stoffer samt narkotikaklassificeret medicin, medmindre medicinen er ordineret af en læge. Forslaget, som regeringen pålægges at fremsætte, bør ligeledes indeholde bestemmelser om, at der også skal gælde en 0-grænse for de typer lægeordnede stoffer, som ikke er tilladte ved bilkørsel.

Enhver ved, at det er farligt og ulovligt at føre et motorkøretøj i spirituspåvirket tilstand. Det er dog lige så farligt og ulovligt at føre et motorkøretøj, hvis man er påvirket af medicin eller euforiserende stoffer. Det fremgår således af færdselsloven § 54, stk. 1: »Et motordrevet køretøj må ikke føres eller forsøges ført af nogen, som på grund af sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn, påvirkning af opstemmende eller bedøvende midler eller af lignende årsager befinder sig i en sådan tilstand, at han er ude af stand til at føre køretøjet på fuldt betryggende måde.« Politiet kan, jf. færdselslovens § 55, stk. 1, »til enhver tid kræve, at føreren af et køretøj eller en rytter foretager udåndingsprøve«. Hvis politiet har mistanke om, at føreren af et motorkøretøj er påvirket, kan denne underkastes undersøgelse hos en læge, jf. færdselslovens § 55 stk. 2: »Politiet kan fremstille en person til udtagelse af blod- og urinprøve, hvis der er grund til at antage, at han har overtrådt § 53 eller § 54, stk. 1 eller 2, eller han nægter eller ikke er i stand til at medvirke til en udåndingsprøve. Angår mistanken andre forhold end spirituspåvirkning, kan politiet tillige fremstille den pågældende til undersøgelse af en læge. Det samme gælder ved mistanke om spirituspåvirkning, når særlige omstændigheder taler derfor.

Politiet kan således allerede teste, om bilister er påvirkede af euforiserende stoffer. Den nuværende lovgivning besværliggør dog dette. Det er både meget dyrt og meget besværligt at foretage sådanne undersøgelser. Det koster mellem 15.000 og 20.000 kr. at teste en blodprøve for medicin og narkotiske stoffer, og det er ikke usædvanligt, at det tager et halvt år eller mere

at få sådanne sager igennem systemet. Det er langt enklere at foretage en test for spirituspåvirkning. Ifølge Rådet for Større Færdselssikkerhed kan en sag om narkopåvirket kørsel ofte forløbe som følger: »Politiet mistænker en fører for at være påvirket af ulovlige stoffer. Politiet rekvirerer lægebistand og blodprøve. Lægerne undersøger den mistænkte. Sagen kommer for retten til en lang diskussion. Var mistænkte så påvirket på kørselstidspunktet, at han/hun ikke var i stand til at køre bil? Sagen ender sjældent med en domfældelse. Politiet står tilbage med en anselig regning for de lægelige undersøgelser, blodprøver og vurderinger.« (www.sikkertrafik.dk).

Metoden med alkometertest er hurtig at foretage, blodprøven er billig, og sagsbehandlingstiden er kort. Derfor testes der også langt oftere for kørsel under påvirkning af alkohol, end det er tilfældet for narkopåvirket kørsel. Ifølge Rådet for Større Færdselssikkerhed testes omkring 100.000 personer for alkoholkørsel hvert år. 13.000 til 14.000 af disse fører til dom for promille- eller spirituskørsel. Til sammenligning testes og dømmes omkring 200 for at have ført et motorkøretøj under påvirkning af narko eller trafikfarlig medicin. (»Ny metode skal stoppe bilister på stoffer«, Rådets for Større Færdselssikkerhed, februar 2005).

Der er ingen fast grænse for, hvor påvirket man skal være, før det er ulovligt at køre. Som det fremgår af færdselsloven, kan man dog blive dømt, hvis man er så påvirket, at det har indflydelse på kørslen. Flere EU-lande har dog løst dette problem ved at indføre en 0-grænse for, hvor store mængder euforiserende stoffer man må have indtaget. I Tyskland indførtes en 0-grænse i 1998 for en række ulovlige stoffer (amfetamin, hash, morfin og kokain). Sverige indførte en 0-grænse for ulovlige narkotika og narkotikaklassificeret medicin, der ikke er lægeordineret. I 1999 indførte Belgien en 0-grænse for følgende narkotiske stoffer: Amfetamin, kokain, ecstasy, hash og opiat. Finland indførte i 2003 en 0-grænse for narkotika og »narkotikaklassificeret« medicin, som ikke er lægeordineret. (se www.sikkertrafik.dk).